

[A. M. Hansen.]

Bestemmelse venter til en eller anden kirkelig Lov. Jeg tror heller ikke, man kan sige, at den hører hjemme i denne Lønningslov.

Endvidere staar der i Stk. 2:

„Saadan Afskedigelse afskærer ikke den paagældende fra at søge Embede andetsteds“.

Det er jo meget godt, at han kan faa Lov til at bruge Papir til at søge, men enhver vil dog forstaa, at en Præst, der er tvunget ud paa den Maade, ham vil ingen have, saa han kan spare sig sine Ansøgninger.

Alt dette siger jeg slet ikke, fordi jeg mener, at der ikke er uduelige Præster. Jo, det er der, det tvivler jeg ikke om. Jeg siger det heller ikke, fordi jeg ikke mener, det var rart at blive af med uduelige Præster, men det bliver man ikke, selv om en Bestemmelse som den i dette Lovforslag blev gennemført. Jeg siger det kun, fordi jeg mener, at der er Behov for en mere indgaaende Overvejelse af Spørgsmaalet, end der bliver Tid til i det kommende Udvalg, som skal skynde sig, forstaaer jeg, for at Loven kan blive rettidigt vedtaget. Jeg er paa Forhaand meget ængstelig ved den Slags Særparagraffer, som skal afskedige af særlige Grunde. Jeg vil hævde, at vor Tjenestemandsløvs indeholder saadanne Bestemmelser, at vi har nok i dem, hvis de bliver anvendt.

I øvrigt skal jeg med Glæde anbefale de foreliggende Lovforslag til en hurtig og velvillig Behandling.

Paul Holt: Det er efterhaanden anerkendt fra alle Sider, at Præsternes økonomiske Forhold er ringe. Det har været meget vanskeligere at faa Præsternes Forhold forbedret, end det har været for saa mange andre Grupper inden for Tjenestemandstanden, og det hænger bl. a. sammen med, at man søger ikke et Præsteembede, fordi man derigennem vil have en Næringsvej, men man søger et Præsteembede, fordi man føler et Kald. I gamle Dage var det mere almindeligt, saaledes som det ogsaa blev fremhævet af den højtærede Kirkeminister ved Forelæggelsen, at det var Sønner af Præster og Sønner af Embedsmænd, der søgte ind i disse Stillinger. Nu er det anderledes, og det er vist et Gode, for saa vidt som det betyder, at man søger ind i denne Gerning for Gerningens Skyld, altsaa fordi man føler et Kald. Derfor kan man fare ret strengt frem mod Præster, og der vil endda være Præster, men naturligvis vil den høje Rigsdag forstaa, at man ikke har nogen Ret til at stille denne Stand ringere i økonomisk Hen-

seende, fordi den faar sin Tilgang af de nævnte Grunde.

Det er nævnt i den højtærede Ministers Forelæggelsestale, at man gennem disse Lovforslag søger at give Præsterne en lønningmæssig Placering, som svarer til de andre akademisk uddannede Tjenestemænds, hvis Forhold bedst lader sig sammenligne med Præsternes, nemlig Gymnasieskolernes Lærerpersonale. Jeg tror nu, denne Sammenligning ikke holder Stik. Uddannelsen er ganske vist den samme for begge Grupperes Vedkommende — det er en akademisk Uddannelse —, men Arbejdet er helt forskelligt. Man kan ikke sammenligne en Adjunkts Arbejde med en Sognepræsts paa Landet. Man kan ikke sammenligne en Rektors Arbejde med en Sognepræsts Arbejde i et af de store københavnske Sogne. Og for øvrigt viser det sig ogsaa, at det ikke har været muligt i Praksis at gennemføre en saadan Sidestilling af disse to Grupper. I Fremtiden tænker man sig en Rektor lønnet med 9 000 Kr. aarlig, stigende til 10 200 Kr. i Grundløn, plus et Repræsentationstillæg fra 900 til 1 200 Kr. og de øvrige Tillæg, der følger med, og det maa bemærkes, at disse Rektorløninger gælder for hele Landet. Sammenligner man hermed Præstelønningerne, vil det vise sig, at i 1ste Lønningsklasse i København, altsaa den fornemste Lønningsklasse, faar Præsterne 8 400 Kr. i Begyndelsesløn, 9 600 Kr. som Slutløn, og hertil hører efter Forslaget 16 Embeder. Altsaa vil man se, at selv disse Topstillinger inden for Sognepræsternes Kreds kan ikke økonomisk sidestilles med Rektorernes, og jeg vil dog mene, hvad Arbejdet angaar, at disse Præster i al Almindelighed yder en Indsats, der fuldt ud kan taale Sammenligning med Rektorernes. Jeg skal ikke gaa ind paa en Sammenligning mellem de øvrige Trin inden for Skolen og Præstestanden, men Forholdet er et lignende.

Med Hensyn til § 77 vil jeg gerne sige, at det glæder mig, at den højtærede Kirkeminister har, om jeg saa maa sige, taget Mod til sig og er fremkommet med dette Forslag. Man har mange Gange i Aarenes Løb savnet en saadan Bestemmelse. Det drejer sig ikke om almindelige Tjenestemandsforselser. Kravet maa være, at Kirkens Arbejde ledes paa en forsvarlig Maade, og dertil hører ogsaa, at de, der har Ansvaret for Arbejdet inden for Kirken, maa have Mulighed for at gribe ind, naar det viser sig, at dette Arbejde lider virkelig Fortrød, skønt der ikke foreligger en almindelig Tjenestemandsforsøelse. Jeg kan derfor ikke se andet, end at det er fortjenstfuldt, at den højtærede Kirkeminister har fremsat For-